

A VÖRÖS PIRAMIS

PERCY JACKSON ALKOTÓJA ÚJ KALANDRA HÍV!

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

A
VÖRÖS
PIRAMIS

A Kane-krónikák 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Könyvtáros barátainak,
a könyvek bajnokainak,
az Élet Háza igazi mágusainak.
Nélkületek rég eltévedtem volna a Duatban.*

Tartalomjegyzék

1. Halál a Tűnél	9
2. Robbanás karácsonyra	25
3. Fogságban a macskámmal	37
4. Egy nem is olyan idegen emberrabló	47
5. Találkozunk a majommal	57
6. Reggeli egy krokodillal	69
7. Fejre ejtek egy emberkét	91
8. Muffin késekkel játszik	112
9. Négy szoknyás férfi elől menekülünk	122
10. Básttet bezöldül	130
11. Találkozunk a két lábon járó lángszórával	138
12. Ugrás a homokórába	149
13. Szembeszállok a gyilkos pulykával	154
14. Egy francia majdnem megöl bennünket	166
15. Egy isteni születésnap buli	177
16. Zia elveszti a szemöldökét	192
17. Egy kellemetlen kirándulás Párizsba	210
18. Amikor a denevérek megvadulnak	223
19. Piknik az égen	245
20. Látogatás a csillagos istennőnél	259

21. Cirmi néni a megmentésünkre siet	269
22. Lajos és a végzet öltözőszekrénye	280
23. Vizsga Thot tanár úrnál	291
24. Felrobbantok egy kék antilopbőr cipőt	310
25. Nyereményút a halálba	326
26. Egyiptom Királynőjének fedélzetén	334
27. Démon ingyenes termékmintákkal	351
28. Randi a vécépapír istenével	361
29. Zia megszervez egy találkozót	383
30. Básttet betartja az ígérését	393
31. Átadok egy szerelmes levelet	408
32. A keresztteknél	416
33. Beszállunk a chiliszószüzletbe	431
34. Zsemlegombóc elvisz bennünket	442
35. Egyesek útbaigazítást kérnek (és az apokalipszis egyéb jelei)	448
36. Viharos családi utazás	456
37. Lajos bosszút áll	468
38. A Ház a házban van	476
39. Zia elárul egy titkot	483
40. Elszúrok egy elég fontos varázslatot	494
41. Egy időre megszakítjuk a felvételt	512
A szerző megjegyzése	535

FIGYELMEZTETÉS

Az alábbiakban egy digitális hangfelvétel átirata olvasható. Bizonyos helyeken a gyenge hangminőség miatt egyes szavak vagy kifejezések úgy szerepelnek, ahogy a szerző hallani vélte őket. Ahol lehetséges volt, ott az átirathoz a felvételen említett fontos szimbólumokat is mellékeltek. Az írott szövegben a háttérzajok, mint például a csoszogás, az ütések csattanása vagy a két beszélő káromkodása nem kerültek említésre. A szerző nem vállal garanciát a felvételen elhangzottak hitelességét illetően. Lehetetlennek tűnik, hogy a két fiatal narrátor igazat beszél, de ezt önöknek, az olvasóknak kell eldönteniük.

C
A
R
T
E
R

1. Halál a Tűnél

CSAK PÁR ÓRÁNK VAN, ÚGYHOGY NAGYON FIGYELJ!
Ha hallgatod ezt a történetet, máris veszélyben vagy. Talán Sadie meg én vagyunk az egyetlen esélyed.

Menj az iskolába! Keresd meg a szekrényt. Nem mondom meg, melyik iskoláról és melyik szekrényről beszélek, mert ha te vagy a megfelelő ember, úgyis megtalálod. A kombináció 13/32/33. Mire ezt végighallgatod, tudni fogod, mit jelentenek a számok.

Csak ne feledd, hogy a történet, amit most elmesélünk, még nem teljes.

Rajtad áll, hogyan fog véget érni.

Ami a legfontosabb: amikor majd kinyitod a csomagot, és meglátod, mi van benne, legfeljebb egy hétig tartsd magadnál. Nagy lesz a kísértés, hogy megtartsd, hiszen szinte korlátlan hatalmat kapsz tőle, de ha túl sokáig marad nálad, idővel elemészt. Mihamarabb lesd el a titkait, és add tovább! Rejtsd el valaki más számára, ahogyan Sadie és én elrejtettük neked. Aztán készülj, mert egyszerre nagyon érdekes lesz az életed.

Na jó, Sadie most azt mondja, ne húzzam az időt, és vágjak bele a történetbe. Legyen. Minden Londonban kezdődött

aznap este, amikor apánk felrobbantotta a British Museumot.

A nevem Carter Kane. Tizennégy éves vagyok, és egy bőrdobban lakom.

Azt hiszed, viccelek? Nyolcéves korom óta járom a világot apámmal. Los Angelesben születtem, de apám régész, és a munkája miatt folyton utaznunk kell. Főleg Egyiptomba járunk, merthogy ez a szakterülete. Ha bemész egy könyvesboltba, és kerítesz egy Egyiptomról szóló könyvet, azt jó eséllyel dr. Julius Kane írta. Érdekel, hogyan kaparták ki az egyiptomiak a múmiák agyát, hogyan építették a piramisokat vagy hogyan átkozták el Tutanhamon sírját? Apám a te embered. Persze más oka is volt rá, hogy ennyit utazzon, de akkor még nem ismertem a titkát.

Nem jártam iskolába. Apám otthon tanított – nem mintha lett volna igazi otthonunk. Azok a dolgok kerültek szóba, amiket ő fontosnak tartott, úgyhogy rengeteget tanultam Egyiptomról, kosárlabdázókról és apám kedvenc zenészeiről. Ezenkívül rengeteget olvastam is – jóformán bármit, ami a kezem ügyébe került, apám történelemkönyveitől a fantasyregényekig –, merthogy sokat ücsörögtem szállodai szobákban, repülőtereken meg külföldi ásatásokon, ahol nem ismertem senkit. Apám mindig azt akarta, hogy tegyem le a könyvet, és játsszak egy kicsit. Próbáltál már összehozni egy kosármecset az egyiptomi Asszuánban? Nem könnyű.

Na szóval, apám már korán megtanított rá, hogy mindenemet egy akkora bőrdobban tartsam, ami befér egy repülőgép ülés fölötti csomagtartójába. Ő maga is ugyanígy csomagolt, csak neki járt egy plusz táská a régészfelszerelés számára. Első szabály: soha nem nézhettem be a régésztáskájába. Ezt a szabályt soha nem is szegtem meg a robbanás napjáig.

Karácsony este történt. Londonban voltunk, ahol a húgomat, Sadie-t látogattuk meg.

Tudod, apám egy évben csak két napot tölthet vele – egyet télen, egyet pedig nyáron –, mert a nagyszüleim gyűlölik. Miután anyánk meghalt, a szülei (a mi nagyszüleink) nagy jogi csatározásba bonyolódtak apámmal. Hat ügyvéd, két ökölharc meg egy spatulával elkövetett, kis híján halálos kimenetelű támadás után (ne kérdezzétek) jogot szereztek rá, hogy maguknál tartsák Sadie-t Angliában. Sadie csak hatéves volt, két évvel fiatalabb nálam, és nem tudtak kettőnket nevelni – legalábbis ez volt a kifogásuk, hogy engem miért nem fogadnak be. Sadie tehát brit diáklányként nevelkedett, én pedig beutaztam a világot apámmal. A húgommal csak évente kétszer találkoztunk, ami nekem tökéletesen meg is felelt.

[Fogd már be, Sadie! Igen, arról is fogok beszélni.]

Na szóval, apám meg én némi késéssel leszálltunk a Heathrow-n. Esős, hűvös délután volt. Amíg befelé taxiztunk a városba, apám végig feszültnek tűnt.

Egyébként apám nagydarab fickó, az ember nem gondolná, hogy oka lenne bármitől is tartani. A bőre sötétbarna, mint az enyém, átható barna szemével, kopasz fejével és kecskeszakállával tagbaszakadt gonosz tudósnak tűnik. Aznap délután a kasmír télikabátját meg a legjobb barna öltönyét viselte, amiben a nyilvános előadásait tartja. Általában csak úgy árad belőle az önbizalom, és azonnal a figyelem középpontjába kerül, ha belép valahová, néha azonban – mint aznap délután – egy másik oldalát is láttam, amit nem igazán értettem. Feszengve kapkodta a fejét, mintha üldöznének bennünket.

– Apa, mi baj van? – kérdeztem, amikor lekanyarodtunk az A-40-es útról.

– Semmi nyomuk – mormogta, majd nyilván rájött, hogy hangosan beszélt, mert riadtan nézett rám. – Semmi, Carter. Minden a legnagyobb rendben.

Ez leginkább azért zavart, mert apám rettentő rosszul hazudik. Mindig tudtam, ha rejteget valamit, de azt is, hogy hiába piszkálok, úgysem fogja kiböki az igazságot. Valószínűleg engem akart óvni, bár fogalmam sem volt, hogy mitől. Néha az jutott eszembe, hogy valami sötét titok lehet a múltjában, vagy egy régi ellensége követi, de nevetségesnek tűnt a gondolat. Apám egyszerű régész.

Még egy dolog aggasztott: apám az ölében szorongatta a régésztáskáját. Ezt általában csak akkor teszi, ha veszélyben vagyunk. Mint amikor fegyveresek csörtettek be a szállodánkba Kairóban. Lövéseket hallottam az előcsarnokból, és lerohantam, hogy megnézzem, mi van apámmal. Mire odaértem, már higgadtan cipzározta be a táskáját, a három öntudatlan fegyveres pedig fejfelé lógott a csillárról, hosszú, bokáig érő ingük a nyakukba csúszott, hogy kilátszott a boxeralsójuk. Apám azt állította, nem látott semmit, a rendőrség pedig végül arra jutott, hogy a csillárral történt valami különös baleset.

Egy másik alkalommal zavargások kellős közepébe keveredtünk Párizsban. Apám belökött a legközelebb parkoló autó hátuljába, azt mondta, húzzam össze magam. Lefeküdtem a padlóra az ülések között, és szorosan becsuktam a szemem. Hallottam, hogy apám a vezetőüléson a táskájában turkál, és magában morgolódik, miközben odakint a tomboló tömeg tört-zúzott. Pár perccel később apám közölte, hogy most már felülhetek. Az utcában minden más autót felborítottak és felgyújtottak. A mienket lemosták és levaxolták, az ablaktörő alá pedig egy csomó húszeurós bankjegyet tömködtek.

Így vagy úgy, megtanultam tisztelni a táskát. A szerencsehozó amulettünk volt. Amikor azonban apám elkezdte

szorongatni, az azt jelentette, hogy szükségünk is van a szerencsére.

Áthajtottunk a városközponton, méghozzá keleti irányban, a nagyszüleim lakása felé. Elhaladtunk a Buckingham-palota aranszínű kapui és a Trafalgar téren álló magas kőoszlop mellett. London elég menő hely, de ha az ember annyit utazik, mint én, egy idő után összefolynak a városok. Néha más gyerekek, akikkel összefutok, azt mondják, hogy szerintük nagyon szerencsés vagyok, amiért ennyit utazhatok. Csakhogy mi nem nyaralni megyünk, és nincs is annyi pénzünk, hogy flancosan utazzunk. Néha elég durva helyeken szállunk meg, és szinte sehol nem maradunk pár napnál tovább. Többnyire inkább menekültnek érzem magunkat, mint turistának.

Senki nem gondolná, hogy apám munkája veszélyes. Olyan címekkel tart előadásokat, mint például *Valóban halálos lehet az egyiptomi mágia?* vagy *A legnépszerűbb büntetések az egyiptomi alvilágban*, de beszél még egy csomó más dologról, ami a legtöbb embert nem is érdekli. De mint mondtam, van egy másik oldala is. Állandóan óvatoskodik, alaposan átnézi a szállodai szobákat, mielőtt egyáltalán megengedné, hogy belépjek. Berohan egy múzeumba valamilyen kiállítási tárgy kedvéért, gyorsan lefirkant pár jegyzetet, aztán már vágtat is kifelé, mintha attól félne, hogy a biztonsági kamerák lefilmezik.

Egyszer kisebb koromban átrohantunk a Charles de Gaulle reptéren, hogy az utolsó pillanatban még elérjük a gépünket, de apa nem nyugodott meg, amíg fel nem szálltunk. Akkor kertelés nélkül megkérdeztem tőle, mi elől menekül, ő meg úgy nézett rám, mintha a biztosítószeget húztam volna ki egy gránátból. Egy pillanatra megijedtem, hogy igazat fog mondani, de aztán csak rántott egyet a vállán.

– Carter, nincs semmi baj. – Mintha a „semmi baj” lenne a két legrettenetesebb szó a világon.

Ezután úgy döntöttem, hogy talán jobb, ha nem teszek fel kérdéseket.

Nagyszüleim, a Faust házaspár, egy lakóparkban éltek a Canary Wharf közelében, közvetlenül a Temze partján. A taxi a járdaszegélynél tett ki bennünket, és apám megkérte sofőrt, hogy várjon.

Félúton jártunk a bejárat felé, amikor apa mozdulatlanná dermedt. Aztán megfordult, és hátranézett.

– Mi az? – kérdeztem.

Aztán észrevettem a ballonkabátos férfit. Az utca túoldalán állt, egy kiszáradt fának támaszkodott. A teste hordóalakú volt, bőre színe, mint a pörkölt kávéé. Kabátja és fekete, halszálkás öltönye drágának tűnt. Hosszú haját lófarokba fonta, fekete nyúlszőr kalapját pedig olyan mélyen a homlokába húzta, hogy karimája félig eltakarta sötét, kerek szemüvegét. Egy jazz-zenészre emlékeztetett, abból a fajtából, akiknek a koncertjeire apám el szokott cipelni.

Bár a szemét nem láttam, az a benyomásom támadt, hogy figyel bennünket. Gondoltam, apám egy régi barátja vagy kollégája lehet. Akármerre jártunk, mindenhol ismerősökbe botlottunk. Az azért különösnek tűnt, hogy ez az ember ott várt ránk a nagyszüleim háza előtt. És nem tűnt éppen vidámnak.

– Carter – mondta apám –, menj előre.

– De...

– Hozd a húgodat! A taxinál találkozunk.

Ezzel elindult a ballonkabátos felé, ami azt jelentette, hogy két választásom maradt: vagy követem őt, és kiderítem, mi folyik, vagy engedelmeskedem.

A valamivel kevésbé veszélyes megoldást választottam. Elindultam a húgomért.

Még be sem kopogtattam, amikor Sadie máris ajtót nyitott.

– Szokás szerint késtetek – mondta.

A karjában tartotta Muffin nevű macskáját, akit apától kapott búcsúajándékkul hat évvel korábban. Muffin mintha egyáltalán nem nőtt és nem öregedett volna. Borzas, sárga-fekete bundájával miniatűr leopárdnak tűnt, okos sárga szeme és hegyes füle túl nagy volt a fejéhez képest. A nyakörvéről egyiptomi ezüstmedál lógott. Nem is emlékeztetett muffinra, de hát Sadie még kicsi volt, amikor elnevezte, úgyhogy nem illik cikizni a névadásért.

Ami azt illeti, Sadie sem változott sokat nyár óta.

[Most, hogy ezt felveszem, itt áll mellettem, és dühösen bámul rám, szóval jobb lesz, ha vigyázok, miket mondok róla.]

Senki ki nem találná, hogy testvérek vagyunk. Először is olyan régóta él Angliában, hogy brit akcentusa van. Aztán meg fehér anyánkra ütött, így a bőre sokkal világosabb az enyémnél. Egyenes, karamellszínű haja nem mondható éppen szőkének, de nem is barna, és általában élénk színű csíkokat fest bele magának. Aznap piros csíkok húzódtak benne a bal oldalon. A szeme meg kék. Esküszöm. Kék a szeme, mint anyánké. Csak tizenkét éves, de pontosan olyan magas, mint én, ami azért elég idegcsináló. Szokása szerint rágózott, és az apával töltendő naphoz rongyos farmert, bőrdzsekit és katonai bakancsot vett fel. A nyakában fejhallgató lógott arra az esetre, ha untatnánk.

[Oké, nem ütött meg, szóval gondolom, tűrhető leírást adtam róla.]

– Késett a gépünk – magyaráztam.

Kipukkantott egy rágóbuborékot, megvakarta Muffin fejét, majd visszadobta a macskát a házba.

– Nagyi! Megyek!

Valahonnan a ház mélyéről Faust nagy kiabált valamit, amit nem hallottam jól, de szerintem az lehetett, hogy „ne engedd be őket”.

Sadie becsukta maga mögött az ajtót, és úgy mért végig, mintha döglött egér lennék, akit a macskája hozott valahonnan.

– Szóval megint itt vagytok.

– Igen.

– Akkor gyere – sóhajtotta. – Essünk túl rajta.

Ő már csak ilyen volt. Semmi „Szia, hogy telt az elmúlt fél év? De jó, hogy látlak!”, vagy bármi hasonló. De nem is bántam. Ha valakivel csak évente kétszer találkozik az ember, akkor az illető inkább tűnik távoli kuzinjának, mint a testvérének. A szüleinken kívül semmi közös nem volt bennünk.

Ledöcögünk a lépcsőn. Éppen azon gondolkoztam, hogy olyan a szaga, mint egy idősek otthona meg egy rágógumi keverékének, amikor olyan hirtelen torpant meg, hogy hátulról nekiütöttem.

– Ki az? – kérdezte.

Időközben majdnem megfeledkeztem a ballonkabátos emberről. Az apámmal az utca túloldalán álltak egy nagy fa tövében, és úgy tűnt, hevesen vitatkoznak. Apa a hátát fordította felénk, úgyhogy nem láttam az arcát, de vadul gesztikulált, mind mindig, ha felhúzta magát. A fickó meg összevont szemöldökkel a fejét rázta.

– Nem tudom – feleltem. – Már ott volt, amikor megálltunk.

– Ismerősnek tűnik. – Sadie a homlokát ráncolva igyekezett visszaemlékezni. – Gyere!

– Apa azt kérte, hogy a taxiban várjuk meg – mondtam, bár ez persze nem volt igaz.

Sadie már indult is, de nem az autó felé vette az irányt, hanem vagy félsaroknyit futott a járdán, aztán átment a túloldalra, lekuporodott egy alacsony kőkerítés mögé, és apánk felé kezdett osonni. Nemigen volt más választásom, mint hogy kövessem, még ha elég ostobán éreztem is magam.

– Hat évet töltött Angliában – mormogtam –, és James Bondnak képzele magát.

Sadie anélkül legyintett meg, hogy rám nézett volna, és szó nélkül továbblopakodott.

Még pár lépés, és máris a kiszáradt fa mögött találtuk magunkat. Hallottam apám hangját a túloldaláról.

– Muszáj, Amos. Tudod, hogy így helyes.

– Nem – tiltakozott a másik férfi, akit ezek szerint Amosnak hívtak. Mély, rezzenéstelen és nagyon határozott volt a hangja. Amerikai akcentussal beszélt. – Ha nem én állok az utadba, Julius, akkor ők fognak. A Per Ankh a nyomodban van.

Sadie felém fordult, és némán, az ajkával formálta a szavakat.

– Per micsoda?

Mivel éppen olyan tanácstalan voltam, mint ő, megráztam a fejemet.

– Tűnjünk el innen! – súgtam, mert tartottam tőle, hogy bármelyik pillanatban lebukhatunk, és akkor komoly bajba kerültünk volna.

Sadie persze rám sem hederített.

– Nem ismerik a tervemet – mondta apám. – Mire rájönnek...

– És a gyerekek? – kérdezte Amos. Égnek állt a szőr a nyakszirtemen. – Velük mi lesz?

– Gondoskodtam róla, hogy megvédjem őket – felelte apa. – Különben is, ha ezt nem csinálom végig, mindannyian veszélybe kerülünk. Most pedig szívódj fel!

– Nem lehet, Julius.

– Akkor párbajt akarsz? – Apa halálosan komolyra váltott. – Sosem tudnál legyőzni, Amos.

A nagy spatulaincidens óta nem láttam erőszakhoz folyamodni az apámat, és egyáltalán nem lelkesedtem a gondolatért, hogy lássam a visszajátszást, de a két férfi láthatólag nem állt messze tőle, hogy egymásnak essen.

Mielőtt bármit tehettem volna, a húgom felugrott, és elkiáltotta magát:

– Apa!

Apánk igencsak meglepődött, amikor Sadie nekirontott, és elkapta a derekát, de azért közel sem annyira, mint az Amos nevű másik férfi, aki olyan sebesen kezdett hátrálni, hogy majdnem hanyatt esett a saját ballonkabátjában.

Időközben levette a szemüvegét. Akaratlanul is az jutott eszembe, hogy Sadie-nek igaza volt. A férfi tényleg ismerősnek tűnt, mintha valami nagyon távoli emlékből került volna elő.

– M... mennem kell – mondta. Ezzel megigazította a kalapját, és elsietett.

Apám figyelte, ahogy távolodik. Egyik karjával óvón ölelte át Sadie-t, a másikat pedig a vállán átvetett régész-táskájában tartotta. Amikor Amos végül befordult a sarkon, apa láthatólag megnyugodott. Kivette a kezét a táskából, és Sadie-re mosolygott.

– Szia, drágaságom!

A húgom eltolta magától, és karba fonta a kezét.

– Szóval most már a drágaságod vagyok, mi? Elkéstél! A közös napunknak majdnem vége. És ez meg mi volt? Kicsoda Amos, és mi az a Per Ankh?

Apa mozdulatlanra dermedt. Ahogy végigmért bennünket, nyilvánvalóan azon gondolkodott, hogy vajon mennyit hallottunk.

– Semmi – felelte erőltetett vidámsággal a hangjában. – Csodálatos estét terveztem. Ki szeretne magánlátogatásra menni a British Museumba?

Sadie bevette magát a taxi hátsó ülésére közém meg apám közé.

– Nem hiszem el – mormogta. – Egy esténk van együtt, és te dolgozni akarsz.

Apa megpróbálkozott egy mosollyal.

– Drágaságom, jó móka lesz. Az egyiptomi gyűjtemény kurátora személyesen hívott meg...

– Ja, micsoda meglepetés. – Sandie félrefújta egy piros hajfűrtöt az arca elől. – Karácsony este van, mi meg mindenféle penészes egyiptomi relikviákat nézünk meg. Soha nem is jut eszedbe semmi más?

Apa nem haragudott meg. Sosem haragszik meg Sadie-re. Csak kinézett az ablakon a sötétedő égboltra meg az esőre.

– De igen – felelte csendesen. – Eszembe jut más is.

Amikor apa így elcsendesedett és a semmibe bámult, tudtam, hogy anyára gondol. Az utóbbi pár hónapban meglehetősen sűrűn fordult elő az ilyesmi. Nem egyszer arra léptem be a szállodai szobánkba, hogy mobiljával a kezében csak ül, egy fotót bámul a kijelzőn, amin anya mosolyog; a haját fejkendő alá gyűrve viseli, élénkkék szeme csak úgy ragyog a sivatagi háttér előtt.

Máskor egyik-másik ásatáson járva azon kaptam apát, hogy a látóhatárt bámulja, és tudtam, hogy ilyenkor a találkozásukat idézi fel: két fiatal tudós a Királyok völgyében, egy elveszett sír keresése közben. Apa egyiptológus volt, anya meg antropológus, aki ősi DNS után kutatott. Ezerszer is elmesélte a történetet.

A taxink végiggurult a Temze partján. Amikor elhagytuk a Waterloo hidat, apám feszült lett.

– Sofőr! – szólt előre. – Álljunk itt meg egy pillanatra.

A kocsi lefékezett a Victoria Embankmentnél.

– Mi az, apa? – kérdeztem.

Apánk úgy ugrott ki a kocsiból, mintha meg sem hallotta volna. Amikor Sadie meg én kiszálltunk utána, tátott szájjal meredt Kleopátra tűjére.

Annak, aki még nem látta volna: a Tű valójában nem tű, hanem egy obeliszk, és semmi köze Kleopátrához. A britek nyilván egyszerűen jópofának találták ezt a nevet, amikor elhozták Londonba. Több mint húsz méter magas, ami igen lenyűgöző lehetett annak idején az ókori Egyiptomban, de a Temze partján a rengeteg magas épület között kicsinek és szomorúnak hatott. Arra járva az ember talán észre sem veszi, hogy olyasvalami mellett haladt el, ami ezer évvel idősebb, mint London városa.

– Istenem! – Sadie dühösen járkált körbe-körbe. – Muszáj megállnunk minden emlékműnél?

Apám az obeliszk tetejét nézte.

– Látnom kellett még egyszer – mormogta. – Ahol történt...

Fagyos szél fújt a folyó felől. Vissza akartam szállni a taxiba, de apám egyre inkább aggasztott. Sosem láttam ilyen zavartnak.

– Mi az, apa? – kérdeztem. – Mi történt itt?

– Ezen a helyen láttam utoljára.

Sadie abbahagyta a járkálást. Bizonytalanul pillantott rám, aztán megint apa felé fordult.

– Egy pillanat. Anyáról beszélsz?

Apa a füle mögé igazította Sadie haját, amivel sikerült annyira meglepnie, hogy a húgom el sem toltta magától.

Úgy éreztem magam, mint akit az esővíz merevre fagyasztott. Anyám halála mindig is tiltott téma volt. Tudtam,

hogy Londonban halt meg egy balesetben, és a nagyszüleim apámat hibáztatták, de a részletekről soha senki nem beszélt nekünk. Arról rég lemondtam, hogy apát kérdezzem, részben mert mindig úgy elszomorodott, részben pedig mert egyáltalán semmit sem volt hajlandó elárulni.

– Majd ha idősebb leszel. – Csak ennyit mondott, aminél dühítőbb választ el sem tudok képzelni.

– Azt mondd, itt halt meg? – szóltam. – Kleopátra tűjénél? Mi történt?

Lehajtotta a fejét.

– Apa! – méltatlankodott Sadie. – Mindennap erre járok, és azt akarod mondani... hogy ennyi időn keresztül... fogalmam sem volt róla?

– Megvan még a macskád? – kérdezte apa. Elég hülye kérdésnek tűnt jelen helyzetben.

– Hát persze hogy megvan a macska! – csattant föl Sadie. – De mi köze ennek bármihez?

– És az amulett?

Sadie a nyakához emelte a kezét. Amikor kicsik voltunk, közvetlenül azelőtt, hogy Sadie a nagyszüleinkhez költözött volna, apa mindkettőnknek adott egy-egy egyiptomi amulettet. Az enyém Hórusz szeme volt, egy népszerű védelmező szimbólum az ókori Egyiptomban.

Ami azt illeti, apám szerint a gyógyszerészek mai szimbóluma is Hórusz szemének egyszerűsített változata, merthogy az orvostudománynak az a dolga, hogy megvédje az embert.

Száz szónak is egy a vége, én mindig a nyakamban hordtam az amulettet, de azt gondoltam, Sadie már rég eldobta a sajátját. Meglepetésemre azonban bólintott.

– Hát persze hogy megvan, apa, de ne tereld el a témát! A nagy mindig azzal jön, hogy anya miattad halt meg. De ez nem igaz, ugye?

Vártunk. Kivételesen Sadie meg én ugyanazt akartuk: az igazságot.

– Aznap éjjel, amikor anyátok meghalt – kezdte apa –, itt a Tűnél...

Hirtelen támadt fényesség világította meg a folyópartot. Félig megvakultam, de egy futó pillanatra két alakot vettem észre: egy magas, sápadt, villás szakállú férfit krémszínű köpenyben meg egy rézvörös bőrű lányt, akinek sötétkék köpenye és fejkendője éppen olyan volt, amihez hasonlót több százszor láttam Egyiptomban. Csak álltak ott egymás mellett, talán ha öt méterre tőlünk, és bennünket néztek. Aztán elhalványult a fényt, és az alakoknak csak a hült helye vibrált elmosódottan. Mire a szemem újra megszokta a sötétséget, már nem voltak sehol.

– Ööö... – szólalt meg idegesen Sadie. – Láttátok?

– Szálljatok be a taxiba! – kiáltotta apánk, és a járdaszegegy felé terelt bennünket. – Késésben vagyunk.

Ezzel a maga részéről le is zárta a témát.

– Ez a hely nem alkalmas rá, hogy többet mondjak – magyarázta apám, miközben a háta mögé pillantgatott. Tíz font borralalót ígért a taxisnak, ha öt percen belül odaérünk a múzeumhoz, és a taxis megtett minden tőle telhetőt.

– Apa – próbálkoztam –, azok az emberek a folyónál...

– Meg az az Amos nevű fazon – tette hozzá Sadie. – Egyiptomi rendőrök vagy valami hasonló?

– Ide figyeljete! – mondta apa. – Ma este szükségem lesz a segítségetekre. Tudom, hogy nehéz, de türelmesnek kell lennetek. Ígérem, mindent el fogok magyarázni, miután megérkezünk a múzeumba. Helyrehozom a dolgokat.

– Ezt meg hogy érted? – erősködött Sadie. – Mit hozol helyre?

Apa nem egyszerűen szomorúnak tűnt, de még lelkifurdalás is látszott a tekintetében. Végigfutott a hátamon a hideg, mert eszembe jutott, mit mondott Sadie arról, hogy a nagyszüleink apát hibáztatják anya halála miatt. De az nem lehet, hogy apám most erre gondolt, ugye?

A taxi kipörgő kerékkel fordult be a Great Russel Streetre, és csikorogva fékezett a múzeum főbejárata előtt.

– Csak tegyétek, amit mondok! – szólt apa. – Amikor találkozzunk a kurátorral, viselkedjétek normálisan!

Az jutott eszembe, hogy Sadie sosem viselkedik normálisan, de úgy döntöttem, ezt inkább nem mondom ki hangosan.

Kimásztunk a taxiból, és amíg elővettem a csomagtartóból a poggyászainkat, apám egy jókora bankjegyköteggel kifizette a sofőrt. Aztán tett valami furcsát. Bedobott egy maroknyi apró valamit a hátsó ülésre – kavicsoknak tűntek, de túl sötét volt hozzá, hogy rendesen meg tudjam nézni magamnak.

– Hajtson tovább! – mondta a taxisnak. – Vigyen bennünket Chelsea-be!

Ennek semmi értelme nem volt, hiszen már kiszálltunk a kocsiból, de a férfi azért sebesen elhajtott. Apára pillantottam, aztán a távolodó taxira, ami egy pillanattal később eltűnt a sarkon – előtte azonban még láthattam három utast a hátsó ülésen: egy férfit két gyerekkel.

Sűrűn pislogva bámultam utánuk. Kizárt, hogy a taxi ilyen gyorsan új utasokat vett volna fel.

– Apa...

– A londoni taxik sosem maradnak sokáig üresen – közölte rezzenéstelenül. – Gyertek, gyerekek!

Besietett a kovácsoltvas kapun. Sadie és én kissé elbizonytalanodtunk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

– Carter, mi folyik itt?

Megráztam a fejem.

– Nem biztos, hogy tudni akarom.

– Hát maradj kint a hidegben, ha akarsz, de én nem megyek el innen, amíg nem kapok magyarázatot. – Ezzel megfordult, és apánk után vonult.

Utólag visszatekintve már tudom, hogy a nyakamba kellett volna kapnom a lábam. El kellett volna rángatnom onnan Sadie-t, és olyan messzire futni vele, amennyire csak lehetséges. Ehelyett követtem, és beléptem a múzeum kapuján.